

Predikan Bönsöndagen 2023

1 Kung.3:5-14, Rom.8:24-27, Matt.6:5-8

Bönen

Till Gud ska man tala sanning, och gärna hela sanningen.

Det är mycket som säkert var sant som Salomo berättar för Gud i sin dröm på natten. Men det är definitivt en sak som inte är sann, och det handlar om David, hans far. Salomo prisar sin far för att han har levt rättfärdigt inför Gud och alltid har hållit hans bud och stadgar, men tyvärr, det är inte sant, och det förtiger inte heller 2 Samuelsboken, som beskriver den pinsamma historien hur kung David får syn på den vackra Batseba i badet när han vandrar omkring på taket. Han blir blixtförälskad, och skickar efter henne meddetsamma. De ligger med varandra, och hon blir gravid. Men det finns en hake. Hon är gift med Uria, en av Davids soldater. Detta är äktenskapsbrott förstås, och enligt 3 Mos.20:10 borde de båda ha straffats med döden.

Men David nöjer sig inte med att ta Batseba från sin man, utan han beordrar dessutom att Uria ska ställas i första ledet när striden är som hetast. Uria stupar medan David och Batseba får en son, Salomo. Till Davids försvar måste man ändå säga att när profeten Natan kommer för att ställa honom till svars för sin synd, då ångrar han sig och erkänner att han har gjort något förfärligt mot Uria. Men som sagt; han levde visst inte alltid efter Guds bud och stadgar och därför talar inte Salomo sanning inför Gud.

Kanske är just det här förtigandet ett fenomen som vi ofta ser; samhällets toppskikt, präster, adelsmän, kungar och män med

inflytande har ofta en moral för egen del och en helt annan, strängare för vanligt folk. Att vi möter det i Bibeln också är inte förvånande. Men det är inte ok. Salomo talar inte sanning, och det betyder också att han förskönar verkligheten, vilket Gud givetvis vet att han gör. Vi kan säga hela sanningen till Gud och Jesus säger också att sanningen ska göra oss fria. Vi behöver inte dölja våra fel och misstag för Gud. Han vet allt om oss, han känner oss bättre än vi själva gör. Ändå älskar han oss, trots våra fel och brister, trots att vi ibland gör förfärliga saker, trots att vi är självpupptagna och drivs av passioner och begär, liksom David. Att be till Gud ärligt och uppriktigt, gör oss beredda att ta itu med det som skaver och gör ont, och att möta oss själva som vi innerst inne är. Gud dömer oss inte, han vill oss väl, men är samtidigt ljus och sanning. Guds ljus och hans sanning står emot allt ont, både det vi själva ställer till med och det som vi råkar ut för. Allt som skadar och förstör är Gud emot, men han är också alltid beredd att förlåta och hela, när vi bekänner och erkänner att vi gjort fel.

Detta är en viktig del av bönen; att bekänna. Detta som vi gör i varje gudstjänst, i bönen om förlåtelse. Vi bekänner att vi har syndat och gjort fel i tankar, ord och gärningar, och att vi inte har älskat Gud och vår medmänniska, utan ofta har tänkt mest på oss själva.

Vi kan inte räkna upp allt inför Gud; inte varje misstag, för vi vet inte själva exakt hur och vi borde be och bekänna, men då har vi hjälp av Anden, som Paulus skriver om i

Romarbrevet. Alla som ber känner nog ofta att jag inte vet riktigt vad jag borde be om. Jag kan känna mig vilsen och osäker. Det finns ju egentligen tusen saker som jag skulle kunna be om, och oändligt många människor och behov som jag skulle kunna be för. Men jag vet inte, jag har svårt att välja ur allt detta-Då kommer Anden, som min osynlige förebedjare. Paulus talar om hur vi sträcker oss mot Gud i förhoppningen om att vi ska bli räddade. Räddade från det onda, från lidande och död. Men det är ett hopp. Vi ser det inte uppfyllt. På samma sätt är det med bönen. Mycket av vår bön är ju bön om hjälp, för oss själva och för andra.

Och ärligt talat tror jag att vi rätt sällan kan säga, att exakt det vi bett om har vi faktiskt fått, eller att det som vi ber ska hända, faktiskt händer. Det blir inte som vi vill. Vi får be och be, kanske år efter år, som en av mina äldre församlingsmedlemmar en gång sa, utan att det verkar hända något. I alla fall inte det vi ber om och hoppas på. Sjukdomen blir inte bättre, problemen försvinner inte, Det löser sig inte så som vi vill.

Men Anden vädjar för oss, han vädjar för oss, så som Gud vill, skriver Paulus. Och just det där sista är viktigt.

Det påminner oss om hur Jesus själv bad och lärde oss att be. Han bad ju i Getsemane, innan han skulle lida och dö på korset: *Men inte som jag vill utan som du vill.* Och i bönen Vår Fader ber vi ju: *Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen.*

Det är en bön, en slags bekännelse, att vi tror att Guds vilja är det bästa som kan ske i världen och i våra egna liv.

Guds vilja stämmer inte alltid överens med vår vilja; hans vägar är inte våra vägar och hans tankar är inte våra tankar, som profeten

Jesaja skriver, och när det inte blir som vi ber om, då har Gud en annan tanke och en annan mening än vi tänker och menar. Många skulle ju kunna säga, att eftersom Gud inte ger oss exakt det vi vill, så finns det ingen Gud, men då uppfattar man ju Gud som en böneautomat. Om du stoppar in en bön i automaten så får du också det du s a s har ” betalat för. ”

Men om Gud vore en automat som ska uppfylla alla våra önsknings, så vore Gud inte Gud.

Men om vi får lida och inte får den hjälp vi önskar, hur kan vi då vara säkra på att Gud vill oss väl? Gud kanske är just så grym och orättvis som livet självt är, som naturen och världen är. Religionsfilosofen David Hume skrev till exempel att om vi ska göra oss en bild av hurdan Gud är genom att studera skapelsen, alltså naturen, så måste ju Gud vara skoningslös och oberäknelig , en grym och orättvis härskare.

Men nu behöver vi inte bedöma Gud efter hur naturen fungerar. Vi har mött Gud i en människa, i Jesus Kristus, som visat oss att Gud är kärlek och förlåtelse. När han botade sjuka och uppväckte döda visade han också att Gud inte är likgiltig till lidande och död. Vi är inte bortglömda och utlämnade; Anden vädjar för oss och till slut ska allt lidande, alla sjukdomar, all ondska och döden själv vara borta. Men vi är inte där ännu. Vi får be, gärna i vår kammare som Jesus uppmanar oss till, för att be om det vi vill och önskar. Det behövs inte långa böner och många ord, säger han. Gud vet vad vi behöver, och vi ska hålla fast vid hans godhet och kärlek. Även när vi inte upplever att han tar bort alla svårigheter och problem yr våra liv.

Även om vi inte inser det förrän långt efteråt, kan lidande och svårigheter faktiskt få goda verkningar i våra liv; göra oss mera ödmjuka, och föra oss närmare Gud. Be så ska ni få och sök så ska ni finna säger Jesus. Den som ber ska få uppleva att detta är sant.